

Kapitola 6. Rozriešenie Ega

Předcházející část: Kapitola 5. Ako Obísť Ego

01 Preložil a vyčáčkaľ Juló pre českú & slovenskú on-line skupinu <hawkins.support>
Dr Dávid R Hawkins, Kniha 2: 'Oko Ja-Bytia, Pred Ktorým Nie Je Nič Zatajené'

DRH používa neobvyklú štylizáciu, v kombinácii s ním vymyslenými slovíčkami, a pozície slov v jeho vetách vyjadrujú ich závažnosť. Z dôvodu zachovania tohto DRH zámeru, Juló sa rozhodol byť mu verný, a preklady pripomínajú spleť neštandardných štylizácií, a nesprávnej interpunkcie, použitej na oddelenie viacnásobných myšlienok v jedinej vete. Keby sa bol DRH chcel vyjadrovať ináč, tak by to bolo ináč, a Julov preklad by sa dal čítať ako beletria. Pri čítaní, namiesto tvrdenia si 'to nesedí', Juló doporučuje klásť si otázku 'Čo je potrebné vo mne zmeniť, aby mi to sedelo?' Julove študijné pomôcky sú v {...}.

KAPITOLA 6

Rozriešenie Ega

.6.1. (zo 40) Zjavenie {odhalenia sa Podstaty Všetkého-Čo-Je} nastáva {vtedy}, keď sa odstránia prekážky, ktoré mu stoja v ceste. Tieto [prekážky padajú samy od seba, keď sa odstránia ich nosné základy](#). Takýmto nosným základom je [koncept 'príčina'](#) {, teda predstava všedného ja, že vo vesmíre, a teda aj vo vašej domácnosti, u vás v robote, na diaľnici, v politike, v počasí, atď., naozaj existuje niečo, na čo môžeme poukázať, že je príčinou niečoho iného.} Prečo toto pochopenie {, že absolútne nijaká príčina ničoho neexistuje (okrem súčasného okamihu),} je také dôležité, sa dá vyrozumieť, keď {raz} uvidíme, že uverenie v {naozajstnosť existencie konceptu} príčiny je hlavnou oporou mylnej predstavy toho, že človek {, ako všedné ja,} je oddeleným, samostatne existujúcim, a nezávislým 'ja' alebo 'egom'.

.6.2. ['Príčina' má v sebe obsiahnutý skrytý, nevyslovený dualizmus](#) – {v tom, že všedné ja mylne predpokladá, že} je tu nejaké 'toto', ktoré spôsobuje nejaké 'tamto'. Preto jestvuje {, na úrovni mysle z toho vyplývajúca} logická nevyhnutnosť existencie nejakého 'ja', ktoré je {pohodlným} vysvetlením a {vraj} príčinou onoho 'toho' konania. Takže {v náhľadoch všedných ja} sa vyskytuje za myšlienkami pomyselný 'mysliteľ', za činmi 'konateľ', za pocitmi 'pociteľ', za vynálezmi 'vynálezca' atď.

.6.3. Taktiež je {prítom} typický {aj} [zmätok {zo zamieňania si vlastnej identity {, teda totožnosti, kto sme, a zamieňať ju} s konaním](#), správaním, rolami {ktoré v živote hráme}, alebo titulmi. {Teda ešte raz inými slovami:} Táto zmätenosť vychádza z mylného považovania seba samého nielen ako za samostatného {, oddeleného, príčinne pôsobiaceho} konateľa, ale ďalej {táto mylná predstava totožnosti všedného ja} pokračuje splyvaním do takej sebadefinície o sebe samom,

že človek {je presvedčený, že} je vlastne svojím konaním, správaním, pocitmi, myšlienkami, atď. {To je koniec iných slov.} Presvedčenie, že {totožnosťou} človeka je {súhrn jeho} určitých vlastností, {(} napríklad 'dobrý' alebo 'zlý',{)} alebo je jeho povolanie, má sklony zvyšovať mylnú predstavu o separátnom vykonávateľovi činov, s nekonečným zoznamom opisných prídavných mien.

.6.4. 'Ja' sa ponorí, {a to až} na nepoznanie, do nekonečnej spleti sebadefinícií. Ak sú to 'dobré' definície, človek sa cíti šťastný; ak sú 'zlé', cíti sa potom deprimovaný alebo vinný. [V skutočnosti sú všetky sebadefinície mylné a rovnako zavádzajúce.](#)

.6.5. Je užitočné uvedomiť si, že mylná predstava existencie oddeleného 'ja' alebo {ako samostatnej} bytosti vytvára falošnú identitu {človeka}, ktorej húževnatosť je zdanlivo ťažké prekonať z niekoľkých dôvodov. Človek je očarený týmto drahocenným 'ja', ktoré sa potom stáva posadnutosťou a subjektívnym stredobodom v jazykovom vyjadrovaní a myslení. 'Ja' sa stáva oslavovaným hrdinom alebo hrdinkou životného príbehu a drámy človeka. V ňom sa 'ja' stáva páchatelom, obeťou, príčinou, platným príjemcom všetkej viny a chvály, a hlavným hercom v životnej melodráme. To si tiež vyžaduje obhajovanie 'ja', a obhajovanie jeho prežitia sa stáva najdôležitejším. Toto zahŕňa aj potrebu mať 'pravdu' za každú cenu. Presvedčenie o skutočnosti {existencie} ja, {ktorému sme dali názov všedné ja,} sa tak rovná prežitiu a pokračovaniu samotnej existencie.

.6.6. Preklenie stotožnenia sa so všedným ja si preto vyžaduje, aby sme sa vzdali všetkých vyššie uvedených mentálnych sklonov. To si vyžaduje ochotu 'obetovať' všetky tieto {všedného ja} črty a mentálne návyky Bohu, a to z lásky a pokory {, v zmysle uznania si vlastných nedostatkov a nevedomosti}. K úplnej pokore možno dospieť len obmedzením myšlienok a stanovísk na ich overiteľnú platnosť. [To znamená ochotu vzdať sa všetkých myšlienkových domnienok.](#) S vytrvalosťou sa preceňovanie vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach vytráca ako pravda, a teraz sa pokladá za základ omylov. [V jednom záverečnom, oslnivom krachu človek príde na to, že myseľ vlastne 'nevie' nič.](#) Ak vôbec niečo vie, tak len 'o', a to nemôže naozaj vedieť, pretože naozaj vedieť znamená {stať sa a} byť tým, čo sa vie, napr. vedieť všetko o Číne nerobí z človeka Číňana.

.6.7. Obmedziť myseľ na to, čo môže dôkazmi potvrdiť, znamená obmedziť jej rozsah a ovplyvňovanie, aby sa tak stala služobníkom, a nie pánom. Stane sa zrejmým, že myseľ vlastne narába s domnienkami, zdaniami, udalosťami vytvorenými zdanlivosťou vnímania, nedokázateľnými závermi, a myšlienkovými pochodmi, ktoré mylne zamieňa za skutočnosť. [Žiadna taká skutočnosť, akú si vytvorila myseľ, vlastne neexistuje.](#)

.6.8. Myseľ má tendenciu sa rozťahovať a pripisovať si 'hodnotné' myšlienky a názory. Pri pozornom skúmaní sa dá zistiť, že všetky názory sú bezcenné. Všetky sú preceňovaním vysokej mienky o sebe a o svojich prednostiach, a nemajú žiadnu dôležitosť, ani vrodenu hodnotu. Myseľ každého človeka je naplnená nekonečným množstvom názorov, a keď sa pozrieme na to, čím sú, zistíme, že názory sú v skutočnosti len myšlienkové pochody. Čo je však dôležitejšie, je to, že pochádzajú zo stanovísk a {ich opakovaným vyťahovaním} ich posilňujú; a sú to práve tieto

stanoviská, ktoré prinášajú nekonečné utrpenie. Upustiť od stanovísk znamená umlčať názory, a umlčať názory znamená upustiť stanoviská.

.

.6.9. Cennosť {a naše váženie si} pamäti sa znižuje aj uvedomením si, že myseľ {svojou zdanlivosťou vnímania} nielenže má mylnú predstavu o prítomnosti, ale bežne ju má aj o minulosti, a to, na čo si človek spomína, je v skutočnosti záznamom minulých mylných predstáv {!!!!!!}, viď Julio voľne v .6.14}. Všetky {naše} doterajšie činy boli založené na mylnej predstave toho, čo si človek vtedy o sebe myslel {namýšľal}, že je. Hlboká múdrosť sa vyskytuje v poľutovaniahodnom výroku: 'Nuž, vtedy sa to zdalo ako dobrý nápad.'

.6.10. {Keď dosiahneme určitú úroveň vedomia, tak potom} pri nepretržitej duchovnej zamyslenosti a meditácii sa presvedčenie o pomyselnom všednom ja, ako o svojom skutočnom 'ja' zmenšuje, pretože prichádzame na to, že všetky javy sa dejú samy od seba, a nie ako dôsledok vôle vo vnútri všedného ja.

.6.11. Životné javy nie sú vôbec zapríčinené niečím alebo niekým. Spočiatku človeka niekedy mátie, keď sa príde na to, že všetky udalosti v živote sú neosobné, od ničoho nezávislé spolupôsobenia všetkých {miliónov} faktorov prevládajúcich podmienok v prírode a vo vesmíre. Patria k nim pochody telesných funkcií, myšlienkové pochody, a cennosť a zmysel, ktorý myseľ prikladá myšlienkam a udalostiam. Tieto automatické prejavy sú neosobnými dôsledkami predchádzajúceho naprogramovania. Pri počúvaní svojich myšlienok človek prichádza na to, že iba počúva všetko toto naprogramovanie. Vlastne sa nevyskytuje žiadne vnútorné všedné ja, ktoré spôsobuje tento tok vedomia. Toto {si pre seba ozrejmiť a} objaviť sa dá jednoduchým cvičením, keď myslí prikážeme, aby prestala myslieť! Jasne sa ukáže, že myseľ úplne ignoruje želania človeka a veselo pokračuje v tom, čo robí, pretože nekoná na základe vôle všedného ja. Vlastne často robí presný opak toho, čo si človek praje.

.6.12. Základom pretrvávania ega, a jeho schopnosti vládnuť, je jeho nárokovanie si autorstva všetkého subjektívneho prežívania. Myšlienka 'ja' sa vsunie mimoriadne rýchlo ako údajná príčina všetkých stránok života človeka. Je ťažké toto rozpoznať {v zhone života, a dá sa to} len vďaka intenzívnemu nasmerovaniu pozornosti počas meditácie {orientovanej} na vznik myšlienkového toku.

.6.13. Časové oneskorenie medzi vnútorne pociťovanou udalosťou a {prefíkaným} nárokom ega na autorstvo je približne 1/10 000 sekundy. Akonáhle túto medzeru objavíme, ego stráca svoju nadvládu. {A teraz} sa stane zrejším, že človek je svedkom javov, a nie ich príčinou alebo pôvodcom. Všedné ja sa potom stáva tým, čo je {teraz predmetom} pozorovania, namiesto toho, aby sa s ním stotožňovalo ako so svedkom alebo prežívateľom.

.6.14. Schopnosť {ega} sledovať {čo pred ním vzniká}, a funkcia {tohto sledovania} je zaujímavá. Ego sa {, s úmyslom panovať a prežiť,} vlastne vtisne medzi skutočnosť a myseľ. Jeho funkcia je ako funkcia monitorovania {magnetofónovej} pásky pri Hi-Fi {, cenovo vyšších magnetofónoch}. Páskový monitor prehráva program, ktorý bol práve nahraný zlomok sekundy pred prehrávaním. Preto

to, čo človek zažíva v bežnom živote, je okamžité prehrávanie toho, čo práve nahralo ego. V tomto zlomku okamihu je prichádzajúci materiál okamžite upravený egom v súlade s jeho predchádzajúcim programovaním. Skreslenie je teda zabudované a automatické.

{Ak je vám predošlé jasné, preskočte nasledujúce a pokračujte na .6.15}.

{Julo voľne: V dnešnej dobe je iba zopár nadšencov, ktorí vôbec počuli o niečom takom ako je trojhlavový cievkový magnetofón a ešte menej ľudí pozná jeho funkcie. Pretože je dôležité na tejto analógii pochopiť princíp fungovania ega, nasleduje vysvetlenie tohto odseku Julovou subjektivitou. Ste nadšenec futbalu, a keďže vy máte doma veľký displej, tak v nedeľu poobede pozývate priateľov na posedenia pri priamych prenosoch futbalu. Zápasy chcete aj nahrávať, pretože po zápase chcete vychutnať určité momenty zo zápasu. Kúpите si teda prístroj pod názvom 'nahrávač' a televízor pripojíte do nahrávača a nahrávate. Po zápase pustíte na displej záznam, ...a nič. No proste sa nič nenahrало! Poučíte sa z toho tak, že si poviete, že na budúci týždeň budete nahrávky počas nahrávania kontrolovať. Za nahrávač zapojíte prehrávač a nebudete už sledovať originálny TV signál, ale signál z prehrávača práve nahratého záznamu. Teraz ste všetci spokojní, lebo viete, že nahrávanie funguje, pretože to, čo sledujete na displeji je to, čo sa práve nahralo. To, čo teraz na displeji sledujete, už nie je originálny signál, ale prehrávaný signál z práve urobeného záznamu.

Ak je nám predošlé jasné, poďme ďalej. Jeden z kamarátov si doniesol prenosný televízor, ktorý ste pripojili k tomu istému originálnemu signálu. Takže ste čumeli na dva displeje – na prenosnom televízore ste sledovali originálny signál, a na vašom veľkom displeji bol signál privádzaný cez nahrávač a prehrávač. Teraz ste si ale všimli niečo čudné. Keď bol pustený zvuk na oboch displejoch, znelo to, ako keby ste počuli jeho echo. Vyriešili ste to tak, že ste stíšili zvuk na jednom z displejov. Ktosi vám povedal, že to echo je spôsobené tým, že signál prechádzajúci cez nahrávač/prehrávač je oneskorený, nakoľko nahrávaču/prehrávaču to predsa len trochu trvá, kým signál nahrá a prehrá a pošle na displej. Veď na veľkom displeji predsa nebola zobrazovaná skutočnosť 'teraz', ale jej oneskorené spracovanie.

Ak je nám predošlé jasné, poďme ďalej. Výrobca nahrávačov a prehrávačov prišiel na to, že skoro všetci ľudia ich výrobky vo veľkom využívajú a prišiel pre neho s geniálnym nápadom. Keďže výrobca nemal rád tmavozelenú farbu, povedal si: „Čo keby som naprogramoval do nahrávača okrem funkcie nahrávania aj inú funkciu, a to takú, ktorá by menila tmavozelenú farbu na bledozelenú. Ľudia by si to ani nevšimli, lebo aj tak už skoro všetci sledujú TV programy iba cez nahrávače a prehrávače. Tých, ktorí si to všimnú, že prehrávač už neposiela na displej originálny signál, ale 'vylepšený' signál, tak takých označíme nejakým smiešnym menom, napríklad že sú osvietení, a tých svet potom nebude brať vážne, a im neuverí. Výrobca mal pravdu. Skoro nikto si to nevšimol a tí, ktorí si to všimli, boli všedným svetom odstavení. Keďže to výrobcovi fungovalo, tak teraz k vylepšenej zelenej začal pridávať húfy iných 'vylepšení', ktoré neboli v originálnom signáli, teda vo vnútorne pociťovanej udalosti. Nahrávač tento originálny signál veselo 'vylepšoval', a s oneskorením jednej10,000 sekundy prehrával na displej mysle

všedných ja divákov, ktorí to považovali za skutočnosť, neuvedomujúc si, že nesledujú skutočnosť, ale egom/nahrávačom spracovanú skutočnosť, ktorú ego predstieralo ako skutočnosť. Teda výsledkom je, [že čokoľvek, čo myseľ uchopí, je už 1\) oneskorené a 2\) editované, teda nie je to skutočnosť.](#) (B1K20, strana pred koncom ⇒ [Neexistuje nič, čomu myseľ verí a čo by na vyššej úrovni vedomia nebolo mylné.](#))

Ak je nám predošlé jasné, poďme ďalej. Iný príklad: Ak máte v prehliadači na počítači rozšírenie, ktoré blokuje reklamy, tak potom sa vám na displej nedostáva originálny signál, ale signál otesaný o reklamy. A čo keby nejaké rozšírenie, alebo dokonca prevádzkovateľ internetu, blokoval (nazvime to cenzuroval) aj všetky slová, ktoré by považoval za nadávky? Alebo všetky tweety obsahujúce slovíčka maska, netreba, _onšpirácia, _ovid, _edľalšie _činky, atď? To je funkcia ega, nepripustiť vnútorne pociťovanú udalosť, teda skutočnosť, ale ju spracovať použiť svoje stanoviská, a tie prestrieť myslí ako skutočnosť. Rozsah editovania ega je daný zámerom jeho úrovne vedomia.}

.6.15. Táto {prefíkaná finta ega upravovať vnímané, je ako} opona {ktorá} zahmlieva skutočnosť a skrýva ju pred uvedomovaním si. Jednou z prvých vecí, ktoré sa po prekonaní ega spozorujú, je obrovská premena všetkého života na intenzívnu čulosť. Človek zažíva skutočnosť predtým, než bola skreslená, stlmená a upravená domnienkou. Dopad, keď človek prvýkrát zažije život, ktorý sa prezentuje taký, aký v skutočnosti je, je premáhajúci. Len niekoľko okamihov pred tým, ako zmizne mylná predstava existencie nepravého 'ja' {všedného ja}, sa mu v jeho zostávajúcich sekundách vynorí záblesk Skutočnosti, akú si nikdy nemohlo ani len predstaviť. Zánik štruktúry zdanlivosti vnímania ega odhalí obdivuhodnú nádheru. V tom zlomku sekundy sa pocítila aj skutočná smrť, keď zvyšky štruktúry ega zanikli spolu s presvedčením, že ono samotné bolo skutočné.

.6.16. [Súhrnne možno povedať, že ego je zbierkou stanovísk, ktoré sú držané pohrome preceňovaním vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach, a strachom. Odvinie ho dôkladná pokora uznania vlastných nedostatkov, a nevedomosti,](#) ktorá podkopáva jeho šírenie.

.6.17. Ďalším nosným základom ega je naše presvedčenie, že ono je zdrojom nášho chápania a prežitia, a my sa naň pozeráme ako na žriedlo informácií o sebe a o svete. Vidíme ho ako náš spojovací článok so svetom, ktorý, podobne ako televízna obrazovka, k nám prináša svet a jeho významy, a [bojíme sa, že bez neho by sme boli stratení.](#)

.6.18. Počas celého života človeka bolo ego/všedné ja stredobodom snaženia človeka; {čo viedlo k jeho obdivovaniu, a} preto bola emocionálna investícia do neho obrovská. Ego je zároveň aj zdrojom a aj predmetom snaženia, a je silne presiaknuté sentimentalitou, ako aj celou paletou ľudských pocitov, zlyhaní, ziskov a prehier, víťazstiev a tragédií. Človek sa stane posadnutý a očarený touto bytosťou {ega}, jej rolami a jej zvratmi {osudu}. Obrovská hĺbka {životných} investícií do tohto všedného ja vyvoláva dojem, že je príliš cenné na to, aby sa ho človek zriekol. Sme k nemu zakotvení všetkými tými rokmi dôvernej známosti – nádejami, očakávaniami a snami. Človek sa pripúta k tomuto 'ja', ktoré sa považuje

za kľúčové pre samotné prežívanie života.

.6.19. Okrem tejto obrovskej celožitovnej investície do toho, čo považujeme za svoje ja, sa na horizonte budúcnosti objavuje strašidlo smrti. Hrozná informácia, že toto 'ja' je vlastne osudom predurčené na zánik, sa zdá byť až neuveriteľná. Vyhliadka smrti ako konca 'ja' sa zdá byť nespravodlivá, výstredná, neskutočná a tragická. V človeku to vyvoláva hnev a strach. Celá paleta emócií, ktoré sme prežívali ako dôsledok toho, že sme nažive, sa teraz musí znovu prehrať, ale tentoraz o samotnej smrti.

.6.20. Zrieknutie sa ego-ja ako kľúčového zamerania človeka zahŕňa [zanechanie všetkých týchto vrstiev pripútaností](#), a preceňovaní vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach, až sa

[človek nakoniec ocitne zoči-voči hlavnej vládnucej a rozkazovacej úlohe ega, ktorou je](#)

[⇒ zabezpečenie svojho pretrvávania a prežitia ⇐.](#)

{Teda vždy sa pozrite na motív svojho konania.} Preto ego lipne na všetkých svojich zdatnostiach, pretože ich základný účel, zabezpečenie svojho prežitia, je 'dôvodom' jeho posadnutosti ziskom, víťazstvom, vzdelávaním, vytváraním spojenectiev, a hromadením majetku, údajov a zručností. Ego má nekonečné schémy na zlepšenie {šancí svojho} prežitia – niektoré neokrôchané, iné očividné, ďalšie nenápadné a skryté.

.6.21. Pre priemerného človeka sa všetky vyššie uvedené veci zdajú byť hrozivými a skutočne zlými správami. Pre tých, ktorí sa venujú pokročilej duchovnej práci, sa však dobrá správa stáva zjavnou. V podstate ego-ja vôbec nemusí zomrieť; život sa nekončí; existencia nezaniká; a vôbec nás nečaká nejaký strašný, tragický osud, ktorý by ukončil život. Tak ako samotné ego, aj celý {jeho} príbeh je vymyslený. Človek dokonca nemusí ego ani zničiť, ba ani na ňom pracovať. [Jedinou jednoduchou úlohou, ktorú treba splniť, je zanechať stotožnenia sa s egom ako so svojim skutočným ja! {Ego nie je problém, ale stotožňovanie sa s ním.}](#)

.6.22. Po tomto zrieknutí sa totožnosti vlastne hneď pokračuje v chôdzi a rozprávaní, jedení a smiechu, a jediným rozdielom je, že podobne ako telo, sa stáva 'tamým' namiesto 'mnou' alebo 'týmto'.

.6.23. Všetko, čo je teda potrebné, je vzdanie sa vlastníctva, autorstva a mylného presvedčenia, že človek toto všedné ja vymyslel alebo vytvoril; a uvidieť {, teda brať to iba}, že to bola len chyba. To, že je to veľmi prirodzená a nevyhnutná chyba, je zrejmé. Každý ju robí a iba zopár ľudí túto chybu odhalí, a {ešte naviac dokonca} sú ochotní alebo schopní ju napraviť.

.6.24. {Ak sú podmienky priaznivé, tak} [pravdepodobnosť napravenia tejto chyby mylného stotožnenia sa {s egom} je {takou obrovskou a závažnou} premenou, ktorá sa vlastne nedá urobiť bez Božej pomoci.](#) Zanechať zdanlivé samotné jadro vlastnej existencie, si vyžaduje veľkú odvahu a odhodlanosť. Spočiatku sa táto vyhliadka {zdanlivej neexistencie vlastnej budúcnosti} zdá byť hrozivá a zahŕňa {v sebe aj}

strach zo straty. Prejaví sa strach, že 'už to nebudem ja'. Je tu strach zo straty istoty {ktorú ego mylne považuje, že má, keď 'má veci pod kontrolou'} a {strach zo straty} známych vecí. 'Známe' znamená útechu; a jestvuje tu základná veta, {hláška ega}: „'Ja' je vlastne všetko, čo mám“. Opustiť toto známe 'ja' vyvoláva strach z prázdnoty, neexistencie, alebo prípadne z desivej 'Ničoty {bytia v nebytí}'.

.6.25. [Na uľahčenie premeny stotožňovania sa {, a to} so všedného ja do Ja-Bytia, je užitočné vedieť {, a ľahšie to všedné ja nakúpi, keď sa mu nahovorí}, že menšie, {menej cenné a menej hodnotné, a to v akomkoľvek význame} sa nahrádza za väčšie {,teda viac hodnotnejšie}, a teda {vlastne} sa neprežíva strata.](#) Útecha a istota, ktoré boli práčne pozbierané z držania sa svojho stotožnenia sa so všedným ja, sú zanedbateľné, v porovnaní s objavením Ja-Bytia. Ja-Bytie je oveľa bližšie k pocitu 'ja'. {Ak sa chceme hrať na veľké a malé písmená, tak } Ja-Bytie je ako 'JA', namiesto iba 'ja'. Malé 'ja' {všedné ja} malo všelijaké slabosti, strachy a utrpenia a ozajstné 'JA' {Ja-Bytie} je mimo všetkých takýchto možností. Všedné ja muselo niesť bremeno strachu zo smrti, zatiaľ čo Ja-Bytie je nesmrteľné a mimo všetkého času a priestoru. Zadosťučinenie pri premene je úplné a totálne. Úľava, že všetky celoživotné obavy človeka boli {vlastne} neopodstatnené a {iba} predstavované, je taká obrovská, že istý čas je veľmi ťažké vôbec fungovať vo svete. S úľavou od rozsudku {mylne obávanéj} smrti sa teraz v plnej nádhere vynára obdivuhodný dar Života, nezahalený úzkostlivosťou alebo nátlakom času.

.6.26. S prestaním poňatia času sa otvárajú dvere do večnosti radosti; láska Boha sa stane Skutočnosťou {Božej} Prítomnosti. {Samotné} Poznanie Pravdy všetkého Života a Existencie vystupuje do popredia s ohromujúcim {jej} Sebaodhalením. Úžasnosť Boha je taká všezahrňujúca a nesmierna, že presahuje všetky možné predstavivosti {, ktoré malo všedné ja vytvorené z rozprávání o tom}. Byť konečne naozaj a napokon doma, je nesmierne hlboké vo {svojej} vyčerpávajúcej završenej.

.6.27. Nápad, že sa ľudia boja Boha, sa potom zdá byť takým absurdným, že je to až tragickým šialenstvom. V skutočnosti to, čo je samotnou prapodstatou lásky, rozpúšťa všetok strach, a to navždy. {Navyše} sa tu vyskytuje aj božská komédia {spočívajúca} v strelenosti ľudskej nevedomosti. Zároveň sa zaslepené zápasy a utrpenia javia ako bezpredmetné a zbytočné. Božská Láska je nekonečne súcitná; že ľudia veria v Boha, ktorý sa rozčuľuje a hnevá na obmedzenosti ľudí, je ťažko uveriteľné. Zaslepený svet ega je nekonečnou nočnou morou; dokonca aj jeho zdanlivé dary sú prchavé a prázdne. [Skutočným údelom človeka je uvedomiť si pravdu o božskosti svojho zdroja a tvoreľa, ktorý je sústavne prítomný vo vnútri toho, čo bolo {a je} tvorené a je {samotným} Tvoriteľom – {čo je} Ja-Bytie.](#)

.6.28. Uspokojiť sa so životom v medziach zovretí ega je mizerná cena za biedne omrvinky, ktoré ego vypláca za poddajnosť a podriadenosť voči nemu. Jeho nepatrné zisky a pôžitky sú úbohé, a sú iba chvíľkové a prechodné.

.6.29. Ďalším dôvodom, prečo je ego zaryté, je jeho strach z Boha. Tomuto strachu napomáhajú a podporujú ho prevládajúce mylné informácie o rysoch Boha, ktorému sa v procese jeho zosobňovania pripisujú najrôznejšie ľudské vlastnosti a neduhy, ktoré skresľujú predstavu človeka o ráze samotného božstva. Podobne ako pri {používanom psychologickom} Rorschachovom teste {, pri ktorom sa testovaným

Ľuďom predkladajú na vymyslenie interpretácie ich zdanlivosťou vnímania rôzne, doslova machule, vytvorené z rozliatej zafarbenej tekutiny, naliatej na napoly preložený papier}, tak sa ľudské výmysly o Bohu stávajú , ako správne povedal Freud, záverečným skladiskom všetkých ľudských strachov a mylných presvedčení {, ináč povedané bludov}. Freudovo obmedzenie spočívalo v tom, že hoci správne tvrdil, že takýto falošný boh neexistuje, nepredpokladal, že naopak {od neexistencie Boha}, opravdivý boh existuje (čo vysvetľuje Freudovu ciachovanú úroveň 499). Carl Jung, jeden z Freudových súdobých psychoanalytikov, išiel ďalej než Freud, a vyhlásil za pravdivé ľudského ducha a platnosť duchovných hodnôt. (Jung preto ciachuje na 540.) V týchto postrehoch jasne vidíme rozhraničenie a medze odôvodňovania, intelektu, rozumovosti.

.6.30. [Na pochopenie rázu Boha je potrebné poznať len povahu lásky ako takej. Skutočne poznať lásku znamená poznať a chápať Boha; a poznať Boha znamená chápať lásku.](#)

.6.31. Vrcholným uvedením a poznaním v prítomnosti Boha je Mier. Tento mier hlása nekonečnú istotu a {všetkého} zachovávanie s nekonečnou ochranou. Žiadne utrpenie nie je dokonca ani možné. Nevyskytuje sa minulosť, ktorú treba ľutovať, a ani budúcnosť, ktorej sa treba obávať. Keďže všetko je poznané, a sústavne prítomné, všetky možné neistoty či strachy z neznáma sú rozpustené, navždy. Záruka prežitia {, ako existencie Ja-Bytia, } je absolútna, na obzore sa nevyskytujú mraky, a ani sa nevyskytuje nič také ako budúcnosť alebo nasledujúci okamih, ktorý by mohol skrytou {číhajúcou} smolou niekoho zmietnuť. Život je sústavne {, obrazne povedané,} 'dnes', {alebo presnejšie povedané, nepretržitá 'Sústavnosť'}.

.6.32. Stav Skutočnosti znemožňuje akékoľvek príčiny {udalostí} a {tým} nie je možný vzájomný vzťah medzi subjektom {, teda pozorovateľom} a objektom {, teda pozorovaným}. Takže, nevyskytujú sa podstatné mená, nevyskytujú sa zámená, nevyskytujú sa prídavné mená, nevyskytujú sa slovesá, nevyskytuje sa '{tamto} iné'; a vlastne, nič také ako vzájomný vzťah, nie je v Skutočnosti ani len možný. Nie je možný ani zisk, ani strata. [Ja-Bytie](#) už je Všetkým-Čo-Je, a {tým pádom} nič nie je neúplné. Nejestvuje nič, čo by bolo potrebné poznať, a žiadne otázky {už} neostávajú. Všetky ciele boli úplne splnené, a všetky túžby boli uspokojené. Ja-Bytie je bez želaní, a je bez chcení a chůtok. Už má všetko, a to na základe toho, že je vlastne všetkým. Byť Všetkým-Čo-Je, {už} vopred vylučuje akýkoľvek možný nedostatok {niečoho}, a tak už neostáva nič robiť {, ako sa niekam a za niečím hrabať}. Nevyskytujú sa myšlienky na myslenie. Nieto mysle, s ktorou sa treba trápiť. Ja-Bytie/Boh/Átman nemá potreby. Ani sa nedostáva do potešenia, ani do sklamaní. Nemá pocity ani emócie. Nemá presvedčenia ani stanoviská. Existencia Ja-Bytia je bez úsilia. To, čo je samotným zdrojom existencie, je navždy voľné a nepodmienené. Úchvatná sila Boha je sama o sebe žiarivá v samotnom svetle vedomia, ktoré nemá potrebu mať telo, ani žiadnu zhmotnenosť či formu. To, čo je bezforemné, je samotným podkladom formy. Ja-Bytie je nekritické, nestranné, úplne prístupné, súčasné a súhlasne prijímajúce. {Ja-Bytie je opísané aj na .2.22.}

.6.33. Je úplne bezpečné odovzdať všedné ja Ja-Bytiu. Bezpodmienečná láska Ja-Bytia k všednému ja je zárukou jeho milosti {, vo význame zmilovania sa}. Vyžarovanie Ja-Bytia k všednému ja je doménou Ducha Svätého, ktorý je spojovacím

článkom medzi duchom a egom. [Modlitbou žiadame, povoľujeme, a rozhodujeme sa prostredníctvom slobodnej vôle, že umožníme Duchu Svätému, aby bol naším sprievodcom.](#) Vďaka Božej priazni je umožnená premena k osvieteniu.

.6.34. Hovorí sa, že rozriešenie ega je sťažované {jeho} kladením odporu {voči svojej zmene}. Ego sa nechce {z vlastnej iniciatívy} zmeniť, a ani byť {nasilu} zmenené, napriek svojim utrpeniam, strachom, a poľutovaniahodným úbohostiam. Trvá na tom, aby malo 'pravdu' za každú cenu, je iritované, a ustráchané si stráži svoje milované presvedčenia. [{Ego} vlastne nie je nepriateľ, ktorého treba premôcť, ale pacient, ktorého treba vyliečiť.](#) Ego je vlastne nemocné a trpí mylnými presvedčeniami, ktoré sú {však} vlastné jeho štruktúre. Návrat k prítomnosti si vyžaduje len ochotu uznania si vlastných nedostatkov a nevedomosti. {Pri tom, ako sa tieto odstraňujú duchovnou prácou zanechávaním stanovísk,} pravda sa stáva sebaodhaľujúcou; {pravda} nie je niečím, čo treba dosiahnuť alebo nadobudnúť, ale vychádza {prítomne} na povrch sama od seba. Mier Boha je hlboký a absolútny. Jeho prítomnosť je nežne jemná a úplná. Nič nezostáva nedotknuté {dotykom Boha} alebo {ním} nezahojené. Taký je ráz a prirodzenosť Lásky. Ja-Bytie je práve ono vlastné završenie prejavu Tvoriteľa, ktorý {, tento prejav,} je {vlastne} samotnou existenciou. Neexistuje nič, čo by bolo mimo lásky Boha.

.6.35. Príbeh Pravdy bol opakovane rozprávaný v priebehu vekov, ale je ho hodno povedať znova. Do priestoru, akoby prázdna, ktoré vzniklo uvedomením si ega, že v skutočnosti nič nevie, zrazu prúdi Božia láska, podobne ako pri priehradnej hrádzi, ktorá bola otvorená. Je to, akoby Božstvo celé tie tisícročia čakalo na tento záverečný okamih. V okamihu {vnútorne} vyrovnanej extázy, je človek konečne doma. {To, čo je, s veľkým písmenom} Skutočné je tak ohromujúce, zjavne a bezvýhradne prítomné, že sa zdá byť priam neveriteľným, že presvedčenie o nejakej inej 'skutočnosti' je vôbec možné. Je to akoby nejaký zvláštny druh zabudnutia, {niečo} ako príbeh o hinduistickom bohu, ktorý si zaželal stať sa kravou, a potom zabudol, že tak urobil, a musel byť zachránený druhým z bohov.

.6.36. Niekedy {vždy?} sa ego {, v pohľade zo širšieho rámca} mylne identifikuje vlastne ako osobnosť {, čo je súhrn jeho črt a vlastností}. Myslí si: „Som taká a taká osoba.“ A hovorí: „Nuž, to som ja.“ Z tejto mylnej predstavy vzniká strach, že človek stratí svoju osobnosť {, a tým svoj súhrn drahocenných presvedčení}, ak je ego zanechané. Toto je obávané ako smrť toho, 'kto som'.

.6.37. Pri vnútornom {seba}pozorovaní človek dokáže rozpoznať, že osobnosť je zbierka naučených odoziev a že persóna {, rola ktorú človek hrá,} nie je skutočným 'ja'. Skutočné 'ja' sa nachádza za ňou a mimo nej {, mimo tej roli}. Človek je svedkom tejto osobnosti a nie je dôvod, aby sa človek s ňou vôbec stotožňoval. Po vynorení sa Ja-Bytia ako pravého 'ja', osobnosť po určitom oneskorení z prispôsobovania sa, prosto pokračuje v súčinnosti so svetom, ktorý, ako sa zdá, si nevšimol rozdiel. Osobnosť je naďalej akoby zábavná a často komická, a podobne ako telo sa stáva akousi novotou. Namiesto 'mňa' sa z osobnosti stalo 'ono', ktoré takpovediac funguje na vlastný generátor. Má svoje zvyky, štýly, záľuby a nezáľuby, ale tie už viac nemajú nejaký podstatný význam alebo dôležitosť, a {takisto} nemajú žiaden dopad na spokojnosť alebo nešťastnosť. Podobne {aj} pretrvávajúce príznaky bežných ľudských emócií tiež akoby prichádzali a

odchádzali, ale tieto {už} nemajú žiadny vplyv ani moc, pretože už nieto stotožnenia sa s nimi alebo ich vlastnenia ako 'mojich'.

.6.38. Ľudia vo svete akoby očakávali určité odozvy a sú rozrušení, ak k nim nedôjde, takže z lásky sa im, {odozvam,} dovoľí, aby sa akoby vyskytli, hoci sú vlastne malicherné a bez nejakej skutočnej dôležitosti alebo významu. Pri zanechaní stotožňovania Ja-Bytia s egom, je obťažné, a nie je prirodzené, zapájať sa do detailov sveta, ktoré {, tieto podrobnosti,} vyžadujú lineárne spracovanie. Zaostrenie teraz ako keby bolo skôr na podstatu než na detaily formy, ktoré si vyžadujú extra energiu na zvládanie. Čiastočne je to spôsobené tým, že {pri sledovaní frekvencií elektrickej aktivity mozgu prístrojom nazývaným ElektroEncefaloGram, tie} frekvencie EEG mozgu, ktoré sprevádzajú pokročilé stavy vedomia alebo osvietenia, sú pomalé vlny Theta (4 – 7 cyklov za sekundu). Sú pomalšie ako vlny Alfa (8 – 13 cyklov za sekundu), ktoré sa vyskytujú pri meditácii. Na rozdiel od toho v bežnej mysli, ktorá je prežívaním ega, prevládajú vlny Beta s frekvenciou 13+ cyklov za sekundu.

.6.39. Svet ako keby venoval nekonečnú pozornosť nepodstatnému, a je potrebné pripomenúť, že takéto veci {svet všedných ja} považuje za dôležité, významné, či dokonca hodné za ne zomrieť. Z ohľaduplnosti k ľudským pocitom je isté priblíženie sa k obvyklým spoločenským odozvám uisťujúce, lebo inak sa ľudia cítia odmietnutí alebo že ich nemáme v láske. Ľudia napríklad reagujú šťastím alebo smútkom na to, čo vnímajú ako zisky alebo straty. Pritom sa ani jedno, ani druhé vlastne nevyskytuje, ale je zrejmé, že ich jednotliviec prežíva ako naozajstné. Solidarita {, ako spoluhra citov s inými,} bola nahradená, medzitým, súcitom a uvedomelosťou, a teda nie svornou emocionalitou.

.6.40. To, čo ľudia na svete vlastne chcú, je uznanie toho, kým skutočne sú na najvyššej úrovni, {ďalej chcú} vidieť, že to isté Ja-Bytie sa leskne v každom jednom {človeku}, uzdravuje ich pocit odlúčenosti, a prináša im pocit mieru. Prinášať mier a radosť druhým {ľuďom} je darom blahodarnosti {Božej} Prítomnosti.

KONIEC B2K6

Další časť: Kapitola 7. Mysel'